

uden at dette kunde opnaaes ad administrativt Veie. Saadanne Tilfælde ere imidlertid hidtil ikke indtraadte. Jeg skal i denne Henseende tillade mig korteligt at berøre de Tilfælde af denne Art, som hidtil ere komne til min Kundskab; det første var i Maret 1848, da to Personer, som vare Medlemmer af en Sect i Frederiks, som kaldes „de hellige Brødres Menighed“, havde ladet sig vie ved Sectens saakaldte Lærer, og ønskede, at denne vielse maatte ansees som medførende de samme Rettigheder, som om den var skeet efter de her foreskrevne Former. Det var til Cultusministeriet, at de henvendte sig, og efter de Forhandlinger, som dengang fremkom om, hvorledes Sagen kunde ordnes, samt da min daværende Collega ikke ønskede at foregribe Dtringer af den almindelige kirkelige Udvikling ved for Diebliffet at andrage paa nogen Lovbestemmelse om civile Ægtefællers Indførelse, besluttede han sig til at andrage paa Afgjørelse af dette enkelte Tilfælde ved allerhøieste Resolution. Dette kunde nemlig skee paa den Maade, at disse Personer tilveiebragte Dplysning om, at alle de Betingelser, som man ellers fordrer for Ægtefællers Indgaaelse, vare tilstede, og at der derefter erhvervedes allerhøieste Resolution for, at de maatte betragtes som Ægtefæller. Hvorvidt denne Sag blev ordnet paa den Maade, som saaledes dengang blev vedtaget, det er mig ubekjendt, og jeg har senere ikke erfaret Noget om denne Sag, med mindre at et Andragende, som senere kom ind fra 2 Personer fra Holbek Amt, som ligeledes bekjendte sig til den samme Sect, nemlig „de hellige Brødres Menighed“ i Frederiks, maatte hidrøre fra de samme Personer. — I dette sidste Andragende, som indkom i indværende Aar, andrage Bedkommende om at maatte fritages for at vies af en lutherisk Præst. Andragendet gik saaledes ikke saa vidt som det forrige, og da der Intet var oplyst om, om de ikke vilde lade sig vie af en anden her i Staten anerkjendt Menigheds Præst, meente jeg, at Sagen vilde kunne afgjøres paa samme Maade, som det blev vedtaget med Hensyn til det i 1848 indtrufne Tilfælde. Senere er der kun indkommet et Andragende fra 2 forskellige her i Byen sig opholdende Mandspersoner, som

horte til den baptistiske Sect om, at de maatte fritages for Lysning fra Prædikestolen, og om Tilladelse til at lade sig vie hjemme i Huset af hvilken som helst af Folketikkens Præster, de maatte ønske. De anførte især, at det stred mod deres Overbeviisning at nedknele for Kirkens Alter, hvorimod de ikke anfaae det for stridende mod deres Overbeviisning, at lade sig vie af en af Folketikkens Præster. Denne Sag kunde altsaa afgjøres ved den ganste almindelige Tilladelse til at lade sig vie hjemme i Huset uden foregaaende Lysning fra Prædikestolen. Dette er ogsaa skeet, idetmindste er der givet dem Tilfagn om, at de kunde faae disse Bevillinger, naar de ønskede det, og uden Betaling. Dette er alle de Tilfælde, som ere komne til min Kundskab, og som kunde staae i Forbindelse med nærværende Sag. Der forelaa derfor for mig ikke nogen Nødvendighed til at overile sig med denne Sag, hvilket jeg mener vilde være Tilfældet, naar man uden paatrængende Nødvendighed udgav en saadan ny Lov. Der forelaa altsaa ikke for mig, dengang Rigsdagen traadte sammen, nogen Nødvendighed til at fremme denne Sag, og der er siden den Tid ikke fremkommen nogen som helst Omstændighed, der kunde forandre Forholdet, naar undtages det Forslag, som nu er fremkommet fra et Medlem her i Salen, og dette Forslag kan jeg ikke anerkjende at indeholde en saadan Nødvendighed som den, jeg forudsætter maatte være tilstede, for at Sagen skulde underkastes en fornyet Drøftelse fra Regjeringens Side. Jeg kan iøvrigt ikke andet end erklære, at min ærede Collega, Cultusministeren, har fra sin Side bidraget Alt, hvad han kunde, til at Sagen kunde fremmes saa hurtigt som muligt. Men der er adskillige andre Punkter i denne Sag, om hvilke jeg ikke, siden den Tid Sagen for ganste nylig blev bragt under Ventilation, har kunnet danne mig nogen afgjørende Mening. Jeg kan derfor for Tiden umuligt erklære, hvorvidt jeg vil see mig istand til at forelægge det ærede Thing, under dets nærværende Sammenkomst, et Lovudkast om denne Gjenstand (Hør!), det kan jeg saameget mindre, som jeg herved atter maa henholde mig til, hvad jeg under en tidligere Sag har erklæret, nemlig det, at det